

амортизаційних заходів; формування економічної політики щодо використання новітніх технологій, визначення напрямів і пріоритетів їхнього застосування; визначення реальних і перспективних джерел фінансових ресурсів необхідних для реалізації передбачених напрямків розроблення та використання в галузі новітніх технологій тощо [2].

Отже, для того, щоб прискорити інноваційний розвиток необхідно суттєво збільшити фінансування з боку держави, чим і заохочувати розробку й запровадження нововведень. Важливо, щоб фінансова політика держави у підтримці інноваційної діяльності була спрямована на: стимулювання збільшення обсягів власних коштів підприємств, що витрачаються з метою активізації інноваційної діяльності; нарощування потенціалу державного фінансування інновацій; збільшення обсягів кредитування інноваційних проектів; створення умов для нарощування інвестицій на інноваційно активних підприємствах.

Список використаних джерел:

1. Аналітична записка: Щодо розвитку інвестиційних процесів у харчовій промисловості України. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.niss.gov.ua/articles/1539/>
2. Дейнеко Л.В. Харчова промисловість України: ефективність використання виробничих ресурсів та кадрового потенціалу / Л.В. Дейнеко, Е.І. Шелудько; НАН України, ДУ «Ін-т екон. та прогноз. НАН України». – К., 2013. – 120 с.

УДК 65.016

О.В. Василенко, ст. викладач
Н.С. Власенко, М.В. Шаповал, студенти
*Полтавський національний технічний університет
імені Юрія Кондратюка*

**АНТИКРИЗОВЕ УПРАВЛІННЯ ПІДПРИЄМСТВОМ:
ПРОБЛЕМИ І ШЛЯХИ РІШЕННЯ**

Антикризове управління є надзвичайно актуальним у сучасних умовах економіки України і є невід'ємним елементом системи управління підприємства, становить систему заходів

спрямованих на запобігання кризових явищ, а у випадку їх настання – розробку заходів на вихід підприємства з кризи.

Як показали дослідження кризових ситуацій на підприємствах України, головними причинами їх виникнення є такі: недостатній рівень знань про можливості прогнозувати кризу; певний рівень відчуження у функціонуванні соціальних, політичних, економічних та психологічних механізмів; випадкові відхилення, прорахунки чи помилки управлінців, інженерів і т. інше. Слід також відмітити, що до найбільш розповсюджених видів кризових ситуацій на підприємствах належать: негативні наслідки розвитку різних процесів і тенденцій, які керівництво підприємством вважає непередбаченим фактором; помилки і прорахунки в діяльності менеджерів і спеціалістів через їх недостатню компетентність чи відсутність чіткої системи управління; відкритий прояв незадоволення з боку працівників внаслідок неконтрольованого підвищення соціальної напруги; погіршення психологічного клімату.

За обставин, коли більшість підприємств не просто відчують ускладнення, а вже давно балансують на межі прірви, звичайні, стандартні інструменти менеджменту не спрацьовують. Тому особливу активність набуває проблема пошуку і впровадження в практику таких форм і методів управління, які б дозволили не доводити підприємство до кризового стану.

Характерною особливістю сприйняття кризових ситуацій є їх оперативна мінливість під впливом нової інформації, рішень, що приймаються і результатів їх виконання, а також у зв'язку зі зміною психологічного клімату в міру досягнення компромісів та взаємних поступок при розв'язанні конфліктів. Гостроту кризи можна (і потрібно) суттєво знизити, якщо врахувати її особливості і своєчасно розпізнати наближення. А це, як правило, досягається за допомогою управління. Будь-яке управління організацією має бути антикризовим, тобто побудованим на врахуванні ймовірності і небезпеки кризових ситуацій.

Антикризове управління здійснюється в умовах ризику, тобто за наявності небезпеки кризи чи її настанні. І тому вона висуває особливі вимоги до системи, механізму і процесу

управління. У зв'язку з цим менеджер чи консультант у галузі управління повинен проаналізувати всі можливості зміни при переході до антикризового управління.

Таким чином, зміни є невід'ємною частиною сучасного управління. Здатність реагувати на зміни з тим, щоб використовувати їх на користь справи, є вищим умінням, необхідним сьогодні в антикризовому менеджменті. Головною опорою антикризового управління є людина — її зацікавленість, активність, творчий підхід до справи мають вирішальне значення. В період кризи не слід недооцінювати позитивний потенціал таких факторів, як колективізм, групова активність, взаємна підтримка. Враховуючи необхідність їх ефективного використання, на передній план висувається управління персоналом.

Узагальнюючи дані теоретичних та практичних досліджень у галузі антикризового управління на рівні підприємства, слід відмітити, що ця проблематика в Україні вимагає пильної уваги вчених і практиків. Все ще відсутні системні науково-методичні розробки по виведенню підприємств з кризи з урахуванням реального економічного стану, адаптовані до специфіки конкретних галузей, форм і видів діяльності, до особливостей стратегічних потенціалів для регіональної і національної економіки.

УДК 658.18

Т.В. Білецька, асистент
В.В. Іваненко, О.М. Свистун, студенти
*Полтавський національний технічний університет
імені Юрія Кондратюка*

ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ ФОРМУВАННЯ ТА РЕАЛІЗАЦІЇ АНТИКРИЗОВОЇ СТРАТЕГІЇ ПІДПРИЄМСТВА У СУЧАСНИХ УМОВАХ

У сучасних умовах діяльність переважної більшості українських підприємств залишається незадовільною, тому що їх керівництво не в змозі адаптувати свій стиль управління та